

Arrest

nr. 221 364 van 17 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Belgiëlei 15b/10
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 december 2018, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 januari 2019 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat N. VANDENDRIESSCHE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 december 2017 dient verzoeker een eerste maal een aanvraag in tot verblijfsrecht in zijn hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 5 juni 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 20 juni 2018 dient verzoeker voor de tweede maal een aanvraag in tot verblijfsrecht in zijn hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

1.4. Op 19 december 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.06.2018 werd ingediend door:

Naam: B(...)

Voornaam: N(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 20.06.2018 voor de tweede maal gezinshereniging aan met zijn broer, zijnde B(...) M(...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (YD6420182) op naam van betrokkene, afgeleverd op 27.12.2016 te Antwerpen*
- ‘attestation administratif’ n°899 dd. 07.08.2017 op naam van betrokkene*
- ‘certificat administrative de soutien de famille’ n°737 dd. 23.08.2017*
- verklaring op eer dd. 02.11.2016 - ‘attestation de déclaration des salaires’ dd. 31.10.2016 (CNSS) op naam van betrokkene*
- ‘registre du commerce’ dd. 21.07.2017 op naam van betrokkene*
- ‘attestation du revenu global imposé au titre de l’année 2016’ n°17641/2017 dd. 27.10.2016 met betrekking tot het jaar 2015 en ‘attestation du revenu global imposé au titre de l’année 2016’ n°17641/2017 dd. 20.07.2017 met betrekking tot het jaar 2016 ;*
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 26.01.2017, 22.07.2017, 17.10.2017, 28.12.2017 en 09.01.2018*

- attest Zilveren Kruis dd. 07.12.2016 op naam van de referentiepersoon
- schrijven De Voorzorg dd. 30.01.2018 op naam van betrokkene

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 06.12.2017, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 05.06.2018. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- 'attestation du revenu global impose au titre de l'annee 2012' n°29686/16 dd. 02.07.2018 ; 'attestation du revenu global impose au titre de l'annee 2013' n°29686/16 dd. 02.07.2018 ; 'attestation du revenu global impose au titre de l'annee 2014' n°29686/16 dd. 02.07.2018: zoals reeds werd gemotiveerd in de bijlage 20 dd. 05.06.2018 kan uit het geheel van de beschikbare gegevens niet met zekerheid opgemaakt worden wanneer betrokkene Schengen, en bij uitbreiding België, is binnen gereisd. De relevantie van deze voorgelegde attesten is dan ook niet afdoende duidelijk.
- 'attestation de non-imposition a la taxe d'habitation' n°29686/16 dd. 02.07.2018; 'certificat de non inscription sur es registres immobiliers' n°M088218 dd. 05.07.2018: uit deze gegevens blijkt dat betrokkene op datum van deze attesten (juli 2018) geen eigendommen had in Marokko. Echter, betrokkene verbleef in juli 2018 al in België, en deze gegevens zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 18.09.2009, 26.11.2009, 12.05.2010 en 21.01.2011: echter, deze stortingen zijn te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- schrijven De Voorzorg 'herinnering ziekenfondsbijdrage 2017 en 2018' gericht aan betrokkene; bijbehorende overschrijvingen waaruit blijkt dat de referentiepersoon instond voor de betaling van deze aanrekening: deze gegevens hebben betrekking op de situatie in België, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging
- inschrijvingsformulier De Voorzorg dd. 20.06.2018 waaruit blijkt dat betrokkene werd ingeschreven als persoon ten laste bij de referentiepersoon: echter, een inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs.
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: er dient opgemerkt te worden dat deze loonfiches een adres in Hilversum (Nederland) vermelden.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 06.12.2017 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert december 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag

gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht, de artikelen 47/1, 47/3 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel luidt als volgt:

“2.1. Wat de weigeringsbeslissing betreft:

1. De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf dienen te worden weergegeven. De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen (29 juli 1991) stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen dienen te worden opgenomen. Verder dient de motivering afdoende te zijn. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. Dat verzoekende partij zich ervan bewust is dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de verwerende partij. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verwerende partij als administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001).

2. Verzoeker heeft bij zijn aanvraag tot gezinshereniging dd. 20.06.2018 in functie van zijn Nederlandse broer verschillende bijkomende stukken neergelegd, dewelke hij bij zijn eerste aanvraag niet had bijgebracht. De motivering van verwerende partij met betrekking tot deze bijkomende stukken is niet afdoende. “Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 06.12.2017 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.” Verwerende partij betwist niet dat verzoeker en referentiepersoon samen op hetzelfde adres staan gedomicilieerd.

Verder stelt verwerende partij het volgende: “Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat.”

Verwerende partij deinst er blijkbaar niet voor terug om voorwaarden toe te voegen, aangezien geen enkele bepaling bepaalt dat het bewijs van onvermogen in het verleden dient te worden bijgebracht. Verzoeker heeft aangetoond dat hij onvermogen was, en nog steeds is, in zijn land van herkomst, en dit minstens vanaf 2012.

De enge beoordelingsruimte van de Lidstaten werd als volgt door het Europees Hof van Justitie in het arrest Jia van 9.1.2007 (C-1/05) verduidelijkt:

“40 De lidstaten moeten hun bevoegdheden op dit vlak uitoefenen met inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie, mutatis mutandis, arrest van 25 mei 2000, Commissie/Italië, C-424/98, Jurispr. blz. I-4001, punt 35)”.

Dit betekent dat de Lidstaten zich soepel moeten opstellen met betrekking tot het bewijs van de afhankelijkheidsband en de beoordeling ervan.

De vereiste van een bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, kan het voor de bloedverwant uiterst moeilijk maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen en is bijgevolg onverenigbaar met het Unierecht (EHJ, Reyes, 16.1.2014, 423/12, §26). Het Hof verwijst in dezelfde paragraaf naar punt 60 van de besluiten van de advocaat-generaal in deze zaak: “60. Ik schaar mij derhalve volledig achter de door de advocaat van Reyes ter terechtzitting voor het Hof geformuleerde vraag welke verdere bewijzen verzoekster in het hoofdgeding had kunnen overleggen opdat haar verzoek zou worden ingewilligd, en herinner eraan, zoals richtlijn 2004/38 doet(40), dat de nationale autoriteiten ervoor moeten zorgen dat de grondrechten worden geëerbiedigd en dat de waardigheid van de familieleden van de burgers van de Unie wordt beschermd wanneer zij hun verblijfsaanvragen onderzoeken”.

Verwerende partij stelt eveneens in de bestreden beslissing dat niet blijkt dat verzoeker en de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische Staat. Verzoeker wenst te benadrukken dat de wetgeving dit niet oplegt, noch werd middels de bijlage 19ter dd. 20.06.2018 verzoeker verzocht om dit document/bewijs bij te brengen. Door te stellen dat niet blijkt dat verzoeker en referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat, zonder dat aan verzoeker zelfs de vraag werd gesteld dit aan te tonen, is zeer kort door de bocht, nu de inkomsten van de referentiepersoon worden bijgebracht. Verwerende partij laat na toe te lichten waarop hij zich baseert om voor te houden dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond reeds in het land van herkomst ten laste te zijn geweest of deel te hebben uitgemaakt van het gezin van zijn broer. Verzoeker heeft voldaan aan alle voorwaarden die de Vreemdelingenwet in zijn situatie heeft opgelegd. Wanneer verwerende partij beweert dat verzoeker niet afdoende zou hebben aangetoond te hebben voldaan aan de voorwaarden, heeft zij nagelaten dit te motiveren. Uit deze motieven van verwerende partij kan verzoeker op absoluut niet begrijpen om welke reden hij niet zou hebben voldaan aan de voorwaarden. Uit de voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat referentiepersoon gedurende jaren verzoeker ten laste heeft genomen, thans nog steeds. Niettegenstaande de door verzoeker bijgebrachte geldstortingen, heeft verschillende stukken bijgebracht waaruit de tenlasteneming blijkt. Verzoeker heeft attesten uitgaande van de Marokkaanse overheid bijgebracht, waaruit eveneens ontegensprekelijk blijkt dat verzoeker door de referentiepersoon ten laste werd genomen in het land van herkomst. Dat verzoeker uit deze weigeringsbeslissing op geen enkele manier kan afleiden waarom zijn aanvraag tot gezinshereniging niet werd goedgekeurd. Meer nog, verzoeker stelt vast dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met een authentieke stuk uitgaande van de Marokkaanse autoriteiten, waaruit blijkt dat verzoeker ten laste was van referentiepersoon. Verzoeker stelt zich terecht de vraag welke stuk hij dient bij te brengen, wanneer zelfs authentieke attesten uitgaande van de bevoegde overheden niet voldoende blijken te zijn om het “ten laste zijn” te kunnen bewijzen.

Verwerende partij heeft in de weigeringsbeslissing eveneens het volgende gesteld: “Het gegeven dat betrokkene sedert december 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.” Dergelijke motivering slaagt kant, noch wal. Het feit dat verzoeker en de referentiepersoon onder één en dezelfde dak wonen, toont aan dat zij minstens kosten delend samenwonen, om maar niet te zeggen dat de referentiepersoon uitsluitend alle lasten op zich neemt en hieruit eveneens het ‘ten laste zijn’ dient te worden afgeleid. Verzoeker kan zich niet van de indruk ontdoen dat verwerende partij hoe dan ook de intentie had om de

aanvraag tot gezinshereniging te weigeren, gelet op de diverse bijgebrachte stukken die het 'ten laste' zijn en het 'deel uitmaken van het gezin' bewijzen. Te meer verwerende partij weigert te aanvaarden dat verzoeker effectief ten laste is van zijn broer.

“ inschrijvingsformulier De Voorzorg dd. 20.06.2018 waaruit blijkt dat betrokkene werd ingeschreven als persoon ten laste bij de referentiepersoon: echter, een inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs.”

In het arrest Jia ((HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, ptn. 35-37 en 43) wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid (of door diens echtgenoot). Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan. Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid. Uit deze rechtspraak blijkt aldus dat de verzoekende partij, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, dient aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in zijn land van herkomst, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel. Er dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde in de bestreden beslissing ook zelf aangeeft dat, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen de betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Geen van de partijen betwist deze vaststelling. Het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, aldus het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, pt. 23). Verder mag volgens het Hof in die omstandigheden van die bloedverwant niet worden vereist dat hij aantoonst tevergeefs te hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Het Hof stelt in zijn arrest Reyes:

“26 Het vereiste van een dergelijk bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, zoals de advocaat-generaal in punt 60 van zijn conclusie heeft opgemerkt, kan het voor die bloedverwant uiterst moeilijk maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de in punt 24 van het onderhavige arrest omschreven omstandigheden reeds van dien aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. Daarom dreigen de artikelen 2, punt 2, sub c, en 7 van richtlijn 2004/38 door dit vereiste hun nuttige werking te verliezen.

27 Overigens is niet uitgesloten dat dit vereiste de betrokken bloedverwant dwingt gecompliceerdere stappen te ondernemen, zoals verschillende verklaringen trachten te verkrijgen waaruit blijkt dat er geen werk was gevonden en dat geen sociale uitkering was ontvangen, dan de stap die erin bestaat een document te verkrijgen van de bevoegde autoriteit van dat land van oorsprong of van herkomst waaruit het bestaan van een afhankelijkheidssituatie blijkt. Het Hof heeft reeds geoordeeld dat een dergelijk document geen voorwaarde mag zijn voor de verlening van een verblijfsvergunning (arrest Jia, reeds aangehaald, point 42).

28 Op de eerste vraag moet derhalve worden geantwoord dat artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 in die zin moet worden uitgelegd dat het een lidstaat niet toestaat om in omstandigheden als die van het hoofdgeding te vereisen dat de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder, om als ten laste te kunnen worden beschouwd en aldus onder de definitie van „familielid” in die bepaling te vallen, aantoonst tevergeefs te hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn levensonderhoud te voorzien.”

Wanneer de bijgebrachte stukken minstens in zijn geheel zouden zijn beoordeeld, zou ontegensprekelijk blijken dat verzoeker weldegelijk ten laste was, en thans nog steeds, van de referentiepersoon. Verzoekende partij merkt op dat de gemachtigde zich onder andere over de recente voorgelegde bewijzen van onvermogen van de verzoekende partij, hetgeen niet makkelijk geleverd kan worden. In de bestreden beslissing gaat de verwerende partij niet in op het concrete voorgelegde stukken van de verzoekende partij, in het bijzonder op de verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie. Zij stelt slechts dat de verzoekende partij niet verder komt dan blijkt dat betrokkene op datum van deze

attesten (juli 2018 geen eigendommen had in Marokko.) en dat betrokkene verbleef in juli 2018 al in België, en deze gegevens zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. (zie 'attestation de non-imposition a la taxe d'habitation' n°29686/16 dd. 02.07.2018 ; 'certificat de non inscription sur des registres immobiliers' n°M088218 dd. 05.07.2018) De verwerende partij gaat met dit motief echter voorbij aan de inhoud van de rechtspraak van het Hof van Justitie, rechtspraak die net benadrukt dat de lidstaten niet zonder meer het voorleggen van bijkomende bewijzen (zoals in casu een bewijs van onvermogen) kunnen vereisen en zich daarentegen – in de woorden van de verzoekende partij – soepel moeten opstellen. Gelet op het bovenstaande stelt verzoeker terecht vast dat de verwerende partij de motiveringsplicht in het licht van artikel 47/7 en 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet geschonden heeft wat betreft de motivering over het al dan niet effectief onvermogen van de verzoekende partij. Zodoende dient te worden vastgesteld dat de beide relevante delen van de motivering van de bestreden beslissing niet overeind kunnen blijven, zodat ook het besluit van de gemachtigde dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon, niet overeind kan blijven.

3. Dat verzoeker aan alle vereiste voorwaarden voldoet van artikel 47/1 Vreemdelingenwet van 15/12/1980. De door verzoeker bijgebrachte stukken voldoen aan de wettelijke vereiste van artikel 47/3 §2 VW, met name attesten uitgaande van de bevoegde overheden van het land van herkomst en elk passend middel. Uit de overgemaakte stukken blijkt ook dat de referentiepersoon meer dan voldoende inkomsten heeft om verzoeker ten laste te nemen, en niet ten laste te vallen van de Belgische staat. Deze ten laste neming bestond reeds in het land van herkomst, zodat de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon nog steeds bestaat. Dit wordt overigens door een attest afgeleverd door de Marokkaanse overheid officieel bevestigd (zie certificat administrative de soutien de famille).

4. In het kader van de verblijfsaanvraag van verzoeker in functie van de referentiepersoon diende verwerende partij, zelfs indien de voorwaarden voor de gezinshereniging niet zouden zijn voldaan, een belangenafweging te maken van een aantal elementen die opgesomd staan in artikel 17 Richtlijn 2003/86/EG resp. artikel 28 Richtlijn 2004/38/EG. Elementen die onderzocht dienen te worden zijn o.m. de duur van het verblijf van betrokkene op het Belgisch grondgebied, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland, en de mate waarin zij binding heeft met het gastland. Nergens uit de bestreden beslissing en administratief dossier blijkt dat verwerende partij een belangenafweging heeft gedaan. De tegenpartij heeft geen rekening gehouden met de gezins- en familiesituatie van verzoekende partij, het feit dat hij ondertussen jarenlang en ononderbroken in België heeft verbleven bij de referentiepersoon. Dat er rekening moet gehouden worden dat de uitvoering van het bevel voor gevolg zou hebben dat het feitelijk gezin gescheiden wordt. Dat om die reden alleen al de bestreden beslissing artikel 74/13 van de vreemdelingenwet schendt waarin expliciet wordt gesteld dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing rekening moet houden met het familieleven, dat enige motivering hierover mankeert en alleen al omwille van die reden de beslissing vernietigd dient te worden. Dit middel is dan ook ernstig en gegrond.

2.2. Wat het bevel betreft:

5. Ook hier heeft verwerende partij zijn motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht manifest geschonden. Het bevel van verwerende partij om het grondgebied te verlaten is totaal niet duidelijk gemotiveerd. Verzoeker verwijst hiervoor naar de volgende passage:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het; aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

Wat verwerende partij tracht aan te tonen met deze motivering is voor verzoeker een raadsel! Dat verzoeker deze motivering absoluut niet begrijpt. Dat een normale, voorzichtige en zorgvuldige overheidsinstantie zijn beslissing op een zorgvuldige en behoorlijke wijze dient te nemen. Zijn motieven moeten bijgevolg kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn, wat in deze zaak echter niet het geval is. In het bevel wordt gemotiveerd dat verzoeker niet zou behoren tot de kerngezin van de referentiepersoon, quod certa non! Verwerende partij beweert met standaardmotiveringen dat de

afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon niet werd aangetoond. Uit de bovenvermelde standaardmotivering blijkt eveneens dat verwerende partij geen kennis heeft genomen of geen rekening heeft willen houden met de stukken en bewijzen voorgelegd door verzoekende partij, hetgeen een onzorgvuldig onderzoek impliceert. Dat de handelswijze van verweerster dan ook niet meer ernstig te noemen is, daar zij hoogstwaarschijnlijk gebruik heeft gemaakt van “copy/paste”-technieken om haar bevel om het grondgebied te verlaten, te kunnen motiveren met standaardmotivering, waaruit geenszins blijkt dat er in casu enig onderzoek werd verricht naar de afhankelijkheidsrelatie. Dat een dergelijke handelswijze getuigt van een onzorgvuldig bestuursoptreden door de overheid. Dat het niet de bedoeling kan zijn dat een overheidsinstantie op een dergelijke vage manier beslissingen neemt en motiveert. Uit deze motivering blijkt geenszins dat de situatie van verzoekende partij werd onderzocht en in overweging werd genomen bij het nemen van deze beslissing. Kortom, de aangebrachte motieven dragen de beslissing NIET en steunt geenszins op werkelijk bestaande toestand en correcte concrete feiten...

6. De zorgvuldigheidsplicht als van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad evenwel niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Wel dient Uw Raad te onderzoeken enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (Zie R.v.St., N.V. A&M Garwig en Co, nr. 89982 van 2 oktober 2000 en nr. 101.544 van 6 december 2001). Een beslissing mag niet automatisch, zonder een degelijk onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast. Het is duidelijk dat verwerende partij in zijn bestreden beslissing enkel een negatieve beslissing heeft willen nemen en relevante elementen in het dossier, zoals de financiële – sociale – economische en gezinssituatie, heeft genegeerd. Bijgevolg is de motiveringsplicht, in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, manifest geschonden. Dat dit middel dan ook ernstig is.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan deze werden genomen. In de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit en naar het feit dat verzoeker het recht op verblijf wordt geweigerd nu uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of van diens gezin deel uitmaakte in de periode voorafgaand aan de aanvraag, zodat hij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. In casu ligt geen schending voor van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, noch van artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit.

Verzoeker bekritiseert de weigeringsbeslissing verder inhoudelijk en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schendingen van de artikelen 47/1, 47/3 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De verblijfsaanvraag van verzoeker is gesteund op artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: (...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.”

Artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Het komt bijgevolg toe aan verzoeker om stukken bij te brengen waaruit zou moeten blijken dat hij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst en/of financieel ten laste zou zijn van de referentiepersoon, zijnde een broer met Nederlandse nationaliteit, die in België woont.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een grondig onderzoek heeft gevoerd naar de inhoud en bewijswaarde van de neergelegde stukken waarbij over ieder afzonderlijk stuk gemotiveerd wordt.

De gemachtigde stelt vast dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat verzoekende partij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Het motief luidt: *“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 06.12.2017 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.”*

Vervolgens stelt de gemachtigde dat uit de ontvangen documenten evenmin blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de aanvraag om een verblijfskaart reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman) dient de betrokkene “*nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie*” aan te tonen en dit omwille van “*bijzondere feitelijke omstandigheden*”, zoals onder meer “*financiële afhankelijkheid*” en “*het behoren tot het huishouden*”. Deze situatie van afhankelijkheid moet volgens dit arrest bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is. Het begrip “land van herkomst” dient volgens het Hof van Justitie te worden begrepen als de staat waarin de aanvrager verbleef of vanwaar hij kwam op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

De Raad acht het niet onjuist, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met de artikelen 47/1 en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet van de gemachtigde om, in het licht van wat het Hof van Justitie heeft gesteld in het voormelde arrest Rahman, in casu van verzoekende partij te vereisen – en dit conform artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet – dat zij aantoonde reeds van voor haar aankomst in België ten laste te zijn van haar oom of dat zij aantoonde reeds van voor haar aankomst in België deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon. Aangezien de gemachtigde stelt dat niet aan deze voorwaarde werd voldaan, doet de vraag of verzoekende partij in België heden deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon of dat zij heden in België ten laste is van de burger van de Unie, niet ter zake. Het betoog dienaangaande wordt dan ook niet dienstig aangevoerd. De Raad merkt nog op dat artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn, een nauwkeurig onderzoek vereist van de persoonlijke situatie van het betrokken familielid van de Unieburger.

Om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen heeft verzoeker een reeks documenten neergelegd, waaronder betalingen aan verzoeker, een attest van behoeftigheid uit Marokko en de inkomsten van de referentiepersoon. De bestreden beslissing stelt dienaangaande:

“Voor zover betrokkene wenst aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag tot gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat. Het gegeven dat betrokkene sedert december 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.”

De verwerende partij besluit niet op kennelijk onredelijke wijze: *“Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Europese Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Europese unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”*

Zoals gesteld heeft de gemachtigde op basis van deze documenten besloten dat er geen afdoende bewijs werd voorgelegd van het ten laste zijn in het land van herkomst. Noch werd op afdoende wijze aangetoond dat verzoeker in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Nu blijkt dat deze vaststellingen steunen op een beoordeling van alle voorgelegde documenten in het kader van de aanvraag, kan verzoeker ook niet worden gevolgd in de kritiek dat de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden met de voorgelegde bewijzen en dat hij de aanvraag niet ernstig en grondig heeft onderzocht. Verzoeker houdt vast aan zijn standpunt dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat wel degelijk is voldaan aan de voorwaarden zoals gesteld in de artikelen 47/1 en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet. Het zich louter niet akkoord verklaren met de motieven van de bestreden beslissing, waarbij nogmaals wordt verwezen naar de neergelegde documenten, die wel degelijk door de gemachtigde in acht werden genomen, zoals blijkt uit een vergelijking tussen de motieven in de bestreden beslissing en de stukken die zich in het administratief dossier bevinden, volstaat niet om aan te tonen dat de voormelde conclusie van de gemachtigde onjuist, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met de artikelen 47/1, 47/3 van de Vreemdelingenwet is. Verzoeker

concretiseert niet met welk stukken precies geen rekening zou zijn gehouden noch zet hij uiteen welke stukken onjuist werden beoordeeld.

De vaststelling dat niet (afdoende) werd bewezen dat verzoeker in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon en dat evenmin werd aangetoond dat verzoeker reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van diens gezin volstaat om de bestreden weigeringsbeslissing te dragen.

Het betoog dat de referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt om zijn broer te onderhouden en het al dan niet ten laste vallen van de Belgische staat heeft betrekking op een overtollig motief en kan als dusdanig geen afbreuk doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt gemotiveerd dat het legaal verblijf van verzoeker in België is verstreken. Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden in het standpunt dat het bestreden bevel niet op afdoende wijze werd gemotiveerd.

Voor de volledigheid wordt nog opgemerkt dat, zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt verzoeker dat een standaardformulering gebruikt werd die met "copy/paste" technieken passend gemaakt wordt voor deze beslissing.

Verzoeker kan niet worden gevolgd. De bestreden beslissing stelt in dit verband: *"Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."*

Verzoeker concretiseert niet met welk stukken precies geen rekening zou zijn gehouden noch zet hij uiteen welke stukken onjuist werden beoordeeld. Verzoeker maakt met zijn betoog gaan schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC